

POEZIJA

Jože Snoj

Posvetila

plod

za Lino

rastoči mesec, drobcena
lunica
v meščevem mleku
dekla Gospodova

na niti ne-
biti
sad jáblanov
za ozkimi vrati
na prepisju svetov

vate se včrvil
iz brezčasja
v čas
je petrogelni Jahve
sedemstebni Bog

rastoča luna
iznad sedmero zvezd
ziblje mesec
za ta votli
svet

mesec, meseček
človeški otrok
rojen boš, luč bogo-
metrična,
pred še ožji
izhod

človek

ko mu sonce izsesa
vse rdeče-
bele
končiče
in glas razčeše v trave in rože
za mravlje
in čebele

ko ga prst sódnji
kot nepovabljeno pričo
odsloví s poslednje sodbe
zašumi,
ugasnjeni spekter,
za v-
etrom neslišne
godbe

jagnje v volčji koži
križ božji, joj,
križ božji

pes

v očeh iz gumbov z jantarske
naveze
ki ti našil jih je na dušo
novi bog
ko je izumil šilo
brez pameti modrost
razsodnost brez namere

obraz vladarja
grb nad pokrajino
ki se raz njega odčitáva
mežikanje
analfabetskega čuvaja

ti lepotica zver
z omamno kačjo hojo žensk,
ti pes

ti prvi
 ki, poklicanemu po imenu,
 se *biti* zvest ti v zavest še zdaj
 godi

edini drug iz gole pradavnine
 ki v njej na ukrojeni čas
 še zdaj sneži
 in ki pritekaš mi na žvižg
 nazaj od tam
 in vès

kako bi svojo umno in razsodno
 glavo
 ti polóžil na koleno
 in pod dlanjo zatisnil
 v spokój oči

grob

tu
 ko te zdani
 in tu
 ko te znoči
 ko te móči
 in ko te žge
 v vse-
 samoti

tu
 v tem pobočju
 in tej izravnani travi
 pred temi snetimi vrati
 navpik in na-
 vznik
 s temi bedečimi ptiči
 v vse-
 gluhoti

nič
 več
 več kot nič-
 več
 biti

prerok

Tinetu Hribarju

v gluhôti, tej kužni bolezni
hrupa,
na pôlti rdeče-
lično
belih
stigma svéta iz tišine

iz ob-
upa
bitja ne-
biti

iz brezdanje kajnovine

in prosi:
Oče, naj gre mimo mene
ta kelih,
a se tóči vanj
in se daje
piti

o ne-
izpolnjenina biti
ljubezni

svéto

Spomenki Hribar

riba po morju plava,
riba Faronika
na zemlji pokopava
brata
Antigona

na hrbtu nosi zemljo
riba Faronika
ne sprejme bratov
zemlja,
sprejme Antigono

obrne se na hrbet
 riba Faronika
 za-
 sveti ribji trebuh
 se v siju Svétega

spregovorijo slepi
 mutci spregledajo
 plameni
 v morju groze
 sežgó Antigono

pesnik

Nikotu Grafenauerju

ti, ki (se) kličeš in ti
 ki (v sebi) odmevaš
 ti, ki (se in vse) poimenuješ
 in ti ki (se in vse)
 razodevaš
 kako smrti daješ živeti!

tebi, ki ti (in si) odgovarja
 tebi, ki ti (in sebi) odmeva
 tebi, ki se (s seboj) poimenuje
 ki se s teboj raz-
 skriva
 in v tebi ne-
 najdeva
 kako ti iz molka daje govoriti!

ti šarenica čudežnega vsega
 zenica,
 ki ji je dano zgolj
 čuditi se in zreti
 in ki (se) iz nje on
 gleda

on pred,
 ti več-
 beseda